

τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδρομῆς ἐφέρετο ἄνω καὶ κάτω ὅπως διοργανίσῃ τὴν ἀναχώρησιν.

Πάντες ἦσαν παῖδοι.

Ἡ Κλάρα, ὡς εἰς νέα τις ζωὴ εἶχε κατισχύσει τῆς χαριέσσης ἐκείνης νοητικῆς ἥτις πολλάκις κατελάμβανεν αὐτήν, ἐπήγαινε, ἤρχετο, ἐσκίρτα, οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἣν ἐνεποιεῖ αὐτῇ ἡ ἰδέα τῆς βίφοκινδύνου ἐκδρομῆς. Ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κυρίας Δὲ Καμπᾶς, ὅπερ συνήθως ἐφαίνετο ἀπαθές, ἐξωγραφίζετο ἡ σταθερὰ ἐκείνη καὶ ἐνθερμος ψυχὴ ἣν ἐνομίσατο ἱερὸν καθήκον τῆς νὰ περιστείλῃ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, τὸ δὲ λάμπον βλέμμα τῆς, τὸ ἡμινεωγμένον αὐτῆς χεῖλος ἐδείκνυον ἔτι ἀνέπνεεν ἤδη ἄλλον ἀέρα, ὅτι εὐρύτερος ὀρίζων τὴν περιέβαλλεν.

Κατ' οὐδὲν ἦσαν εὐθυμοὶ ἦν ὁ κύριος Σαμφών, ὅστις ἐν τῇ παιδρότητί του ταύτῃ συννενοῦτο μετὰ τινῶν νεανίσκων ἐριζομένων τίς ἐξ αὐτῶν νὰ δείξῃ πλεיותרον θάρρος καὶ εὐκινῆσιαν.

Ἄλλως τε ἡ διάθεσις αὕτη τοῦ δίδεσθαι εἰς νευρικὴν, οὕτως εἰπεῖν, ἐνέργειαν ἀπὸ τὴν πρό μικροῦ νοητικῆς εἶναι συνήθης εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ τροπικοῦ.

Δύο μόνον μορφαί, ἡ τοῦ Κλεμανσῶ καὶ ἡ τοῦ ὑπηρετοῦ, ἀπεκόσμου τὴν εὐχαρίαν ἐκείνην ὁμήγουριν. Καὶ ὁ μὲν Ἑρνέστος κατείχετο ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς θέσεως εἰς ἣν ἐμάνθανεν ὅτι εὐρίσκετο ὁ Σαμφών, καὶ περὶ πλέον διότι ἡ ναγκάζετο νὰ παρακολουθῇ ἐκδρομὴν ὀργανισθεῖσαν παρὰ τοῦ ἀντιπάλου του καὶ πρὸς ὄφελος αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

Ὁ Πλονζὲ ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν εἰσέτι εὐρισκόμενος τῆς συγκινήσεως τῆς προτεραιᾶς ἐμελαγχόλει, ἔχων τὰς αἰετοπερυθρᾶς παρειάς του πεποικιλμένας ὑπὸ λευκῶν στιγμάτων καθιστώσας τὸ πρόσωπόν του μαρμαρόχρουν.

Μόλον τοῦτο οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν εἰς ἀέννηον κίνησιν, μεγάλην δὲ κατέβαλεν προσπάθειαν ἵνα κατασεύλῃ τὴν φρικίαν ἣν καθ' ὅλα του τὰ μέλη ἠσθάνετο, ὅσας ἐβλεπε μαῦρόν τινα πλησίον του διερχόμενον καθ' ὅσον μᾶλλον τῷ ἐπήρχετο ἡ ἐπιθυμία νὰ τοῦ θωπεύσῃ τὴν οὐλότριχα κεφαλὴν, μὲ τὴν ἄκραν τοῦ πυροβόλου του.

Ἄπαντες ἦσαν ἑναπλοὶ, οὐδ' αὐτῶν τῶν δύο ὑπηρετῶν ἐξαίρουμένων, εἰς οὓς εἶγον δώσει ἀνά ἓν πυροβόλον ἵνα μὴ φανῇ ὅτι τοὺς μεταχειρίζοντο ὡς ἀνδράποδα, καὶ τὸ ἀληθέστερον χάριν προφυλάξεως καθότι οἱ μαῦροι εἶχον ἀνά χεῖρας τοὺς ἀκινάκεις των τοὺς ὁποίους εἰς τὰς ἐργασίας των μεταχειρίζονται, καὶ οὓς ἔφερον ἵνα κόπτουν τοὺς σχοίνους καὶ τοὺς χαμαίροπας (α) αἵτινες ἠδύναντο νὰ ἐμποδίσουν εἰς τὴν διέξοδον τῶν περιηγητῶν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεχώρουν, ὁ Κ. Ὁδὲν ἐλθὼν νὰ λάβῃ τὰς τελευταίας διαταγὰς τοῦ Κ. Σαμφών, ἐπλησίασε

τὸν Κλεμανσῶ καὶ τῷ εἶπε λαθρα δεικνύων τὴν κυρίαν Καμπᾶς διὰ τοῦ βλέματος:

— Ἐνθυμοῦ!

Ὁ Βελμὸτ ἰστάμενος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν παρὰ τὸν Κλεμανσῶ ἐστράφη νὰ ἴδῃ πρὸς ποῖον ἀπετείνετο τὸ « ἐνθυμοῦ » ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε εἰμὴ τὸ ἀπειλιτικὸν καὶ ἀπλανὲς βλέμμα τοῦ Ἑρνέστου τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο προσπαθὼν νὰ ἀποφύγῃ.

Ἐν τούτοις, ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέματος τὸν Κ. Ὁδὲν ἀπομακρυνόμενον καὶ εἶπεν Ἀγγλιστὶ εἰς τὸν Τζῶν κρατοῦντα τὴν χαλινὸν τοῦ ἵππου του:

— Ὅταν ἐπιστρέψω, θὰ σοὶ συστήσω τὸν ἱρλανδοῦ τοῦτον κύνα.

Ὁ Κλεμανσῶ τὸν ἤκουσεν, ἀλλ' ἄφησε νὰ παρέλθουν καὶ οἱ λόγοι οὗτοι ὡς κενὸς ἤχος, ἵνα ἐπὶ πλέον πείσῃ τὸν Ἑδουάρδον, ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὴν Ἀγγλικήν. Συνάμα δὲ ἅπαντες ἵππευσαν.

Ἐάν ὁ Βελμὸτ δὲν κατείχετο ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ ἐκείνου πνεύματος, τὸ ὁποῖον μὴ ἐξακούμενον εἰς τὴν ἰδέαν ἣν ἔχει περὶ τῆς ὑπεροχῆς του, φαντάζεται ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ πράξῃ ὅ,τι εἰς Ἀγγλὸς ἀνευ δυσκολίας κητορθοῖ, θὰ ἐπετύγχανεν ἴσως εἰς τὸ τέχνασμα ὅπερ ἐμελέτα κατὰ τοῦ Ἑρνέστου. Εἰς Γάλλος, εἰς τέλος μὲ πνεῦμα ἀνθρώπου, ἤθελε μεταχειρισθῇ πλειοτέραν πανουργίαν πλὴν ὑλιγωτέραν κακεντρέχειαν εἰς τὸν ἀστείμὸν του.

Ἐάν τὴν διανομήν των ἵππων ἐμελλε νὰ κάμῃ ὁ Ἑρνέστος, καὶ ἐπεθύμει νὰ καταστήσῃ τὸν Βελμὸτ γελοῖον, ἤθελε τῷ προσδιορίσῃ τὸν ἀργότερον καὶ ἀθλιέστερον ἵππον, καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἀκολουθῇ μακρόθεν τὴν συνοδίαν ποτὲ ὅμως δὲν ἤθελεν ἀποφασίσῃ νὰ τῷ δώσῃ τὸν ἀγριώτερον καὶ ζωηρότερον ἵππον μὲ κίνδυνον νὰ τοῦ θραύσῃ τὰ ὀστά.

Ἀλλὰ ὁ Βελμὸτ ἔπραξε τὴν Ἀγγλικήν του κακεντρέχειαν, μόλις δὲ ὁ Κλεμανσῶ ἵππευσε, καὶ εὐθὺς ἠδυνήθη νὰ κρίνῃ μὲ ὁποῖον ζῶον (ἐννοοῦμεν τὸν ἵππον) εἶχε νὰ κάμῃ.

Αἱ περιστροφαί, αἱ ἐγκλίσεις, οἱ λακτισμοί, τὰ πηδήματα, ἤρχισαν ἀμέσως, καὶ πανταχόθεν φωνὴ τροχου καὶ φρίκης ἠκούσθησαν, ὅτε ὁ Ἑρνέστος ὑπ' ὀργῆς καὶ κενοδοξίας ὀρμώμενος ἐπελήθη νὰ διαμάσῃ τὸν τρομερὸν ἵππον, τὴν μόνην ἐλπίδα τοῦ Κ. Βελμὸτ. Οὕτως, ὅτε μὲν ἀφίνων τὸν χαλινὸν ἐλεύθερον καὶ βυθίζων τοὺς πτέρνιστήρας εἰς τὰ πλευρά τοῦ ἵππου, ὅτε δὲ αἰφνιδίως σύρων τὸν χαλινὸν καὶ σχίζων τὰ χεῖλη του, ἠδυνήθη μετ' ὀλίγα λεπτά νὰ θραύσῃ, οὕτως εἰπεῖν, τὴν μανιώδη ὀρμήν του, ὥστε ὅτε ἐπλησίασεν πρὸς τὴν πεφοβισμένην Κλάραν, τὸ δύστυχον ζῶον, κεκαλυμμένον ἀπὸ ἀφρόν μεμιγμένον μὲ αἷμα καὶ ἰδρώτα, ἔτρεμε καθ' ὅλα του τὰ μέλη καὶ ὑπήκουεν ἐννοήσαν ὅτι τὴν διεύθυνσιν του ἀνέλαβεν ἰσχυρότερος κύριος.

(α) Εἶδος χαμηλοῦ φοίνικος.

Ἡ Κλάρα ἦτο παιδίον, πλὴν παιδίον καλόν, ἀφελές, μὴ ἔχον καμμίαν τῶν προσποιήσεων καὶ πανουργιῶν αἰ-
τινες καθιστῶσι τὰς γυναῖκας τόσον ἰσχυρὰς καθ' ἡμέ-

Εἶπεν ὅθεν εἰς τὸν Ἑρνέστην:

— Πόσον Κύριε Κλεμανσώ με ἐτρομάξατε! Εἶτα σρε-
φομένη πρὸς τὸν Ἐδουάρδον τῷ εἶπε μὲ σοβαρότητα:

— Διὰ τί νὰ δώσετε τοιοῦτον ἵππον εἰς τὸν Κύριον Κλε-
μανσώ; Ἄν δὲν ἦτο τόσο καλὸς ἵππευτὴς ἡδύνατο νὰ
συμβῇ δυστύχημά τι, καταστρέφον τὴν περὶ διασκέδ-
σεως πρόθεσίν μας.

Ἡ μεταξὺ τῶν λόγων τῆς Κλάρας ὑπάρχοντα διαφορὰ
καὶ τῶν συγχαρητηρίων ὅπερ ἡ κυρία Δὲ Καμπᾶς ἀπύ-
θυνεν πρὸς τὸν Ἑρνέστην ἐπὶ τῆς γενναιοφυχίας του καὶ
τῆς ἐπιδεξιότητος αὐτοῦ, ἦσαν, ὅτι ἡ μὲν Κλάρα ἐλευθέ-
ρως ἐξέφραζε τὸν ἀληθῆ τρόπον ὃν ἡσθάνθη, τὴν εἰλικρινῆ
ἐπίπληξιν ἣν ἀπέτεινε καὶ τέλος τὸν φόβον μὴ ἀπολέσῃ
τὴν διασκέδασίν της περὶ τῆς μεγάλα ἐρρόνει, ἐνῶ οἱ τῆς
κυρίας Καμπᾶς, ἐνῶ ἐφαίνοντο ὅτι πρὸς τὸν Ἑρνέστην
μόνον ἀπετείνοντο, ὑπέκρυπτον χλευασμούς ἀορίστους καὶ
μέμφεις περιφρονητικὰς ἐναντίον τοῦ Ἐδουάρδου Βελμότ.

Ἐν τούτοις ἀνεχώρησαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ μεγαλοπρέ-
πεια τοῦ μέρους ὑπερίσχυεν οὐχὶ μόνον κατὰ τῆς ἀγα-
νακτησεως τοῦ Ἑρνέστου ἀλλὰ καὶ τοῦ τρόμου τοῦ Πλονζέ.
Πρὸ πάντων, ὅταν διαβάντες τὰς κλλιεργημένας γαῖας
εἰσεχώρησαν πρὸς τὰ πρὸ αὐτῶν ἀνοιγόμενά σύσκια καὶ
ζοφερά ἐκεῖνα δάση ὧν ὅμοια ἐκτός ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ οὐ-
δαμοῦ τις ἀπαντᾷ, τότε ὁ Ἑρνέστης ἀπέβαλεν πᾶσαν ἄλ-
λην ἀνάμνησιν.

Ἐκεῖ ὕφουν πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς κορυφὰς των οἱ ἰνδο-
κάλαμοι μετὰ τῶν πρασίνων ὡς ὁ σμάραγδος φυλλωμά-
των των· ἡ πτέρις ἥτις ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐδενώδους
κορμοῦ της διαστέλλει τὸ εὐρύ της πλεξήλιον· ἡ μεγαλο-
πρεπὴς ἀκκία, ἡ κολοσσικία κωνόκροτος (manille) ἥτις
ἐπὶ τῶν παχέων κλόνων της φέρει φύλλα πολυάριθμα τρε-
φόμενα ἀρκούντως διὰ τοῦ χυμοῦ της· πρὸς τούτοις δὲ τὰ
εὐώδη περίρριζα, τὰ πλανώμενα πτηνὰ μὲ τὰ πικρολό-
χρα πτερά των, τὰ ψιθυρίζοντα καὶ διακρυγῆ ὕδατα τῶν
πολυπληθῶν ῥακαν, προσέθετον πικρὸν τι καὶ ἐπίση-
μον εἰς τὴν θάλλουσαν τούτην φύσιν.

Ὁ Ἑρνέστης δὲν ἔπαυεν εἰς ἕκαστον βῆμα ἐκφέρων
ψιθυρισμὸν θαυμασμοῦ, λησμονῶν κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν καὶ
Κλάραν καὶ Σαμφὼν καὶ κυρίαν Καμπᾶς, καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ
πρὸς τὸν Ἐδουάρδον μῖσος του.

Μετὰ πολλοὺς τέλους κόπους ἡδυνήθησαν νὰ φθάσουν εἰς
τοὺς πρόποδας τοῦ θαυώδους μέρους ἐνθα ἀρῆκαν τοὺς ἵπ-
πους των. Ἐκεῖ τὸ θέαμα ἤλλαξε· τὴν μεγαλοπρεπῆ φύσιν
διεδέχτο μονότονος ἐρημία, αἱ δὲ κυρίαι μὴ δυνάμεναι νὰ
διέλθουν τὰς δυσβάτους ὁδοὺς, τῆς ὁποίας ὀφείλει τις νὰ
διατρέξῃ ἵνα ἀνέλθῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, ἐσαμάτησαν,

ἐνῶ ὁ Κ. Σαμφὼν, ὁ Κλεμανσώ καὶ ὁ Ἐδουάρδος, συνο-
δευόμενοι ὑπὸ τινων μαυρων, ἀκολούθησαν τὴν ὁδὸν των.

Δὲν προτιθέμεθα ἐνταῦθα νὰ δώσωμεν ἀκριβῆ περιγρα-
φὴν τοῦ ἡραιεῖου αὐτοῦ τοῦ πάντοτε καπνίζοντος καὶ
τοῦ ὁποίου τὰ πυρὰ καίοντα ἀκαταπαύστως προετοιμά-
ζουσιν ἴσως φρικώδη τινα ἐκρηκτὴν ἥτις θὰ μεταβάλλῃ τὴν
πρόσθεσιν τῆς νήσου ταύτης, ἢ θὰ τῇ προθέσῃ νέον τι νη-
σίδιον εἰς τὴν Μεγάλῃν Γῆν ἥτις δὲν εἶναι καὶ αὐτὴ ἐμὴ
ὕψωμά τι γῆς ὑποδρυχίου, συμβάν εἰς στιγμὴν δονισμοῦ
τινος ἐκ τῶν καταξερσιζόντων τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς.

Πανταχόθεν περιστάνται ὁμοιοὶ ὅθεν ἐξέρχεται καπνὸς
λευκός, πυκνός, πνιγρὸς, βοᾶχοι κεκαλυμμένοι ὑπὸ θαίου
κρυσταλλωμένου οὐτινος τὸ κροκοειδὲς χρῶμα ἔχει τι
πελιδνόν.

Ἐνῶ ἐπροχώρουν βοᾶδὲς καὶ ὁ Βελμότ ἐθεώρει μὲ
πολλὴν περιέργειαν τὸ ἔδαφος ὁ Κ. Σαμφὼν τῷ εἶπε μὲ
ὕψος ὑπερήφανον:

— Βλέπεις, Ἐδουάρδε, ἡ τύχη μας ὅλη δὲν συνίσταται
εἰς τὰς κατοικίας καὶ ἐὰν ἡ Γαλλία ἀντὶ νὰ λησμονῇ τὰς
ἀποικίας της ἢ ἀντὶ νὰ τὰς θεωρῇ ὡς βάρος περιττόν, ἐξώ-
δευεν ἐνταῦθα τινὰ ἑκατομμύρια ἐξ ὧν ρίπτει εἰς ἀνωφε-
λεῖς ἐργασίας, καὶ ἐδοκίμαζεν τὰ μεγάλα ἐκεῖνα ἐπι-
χειρήματα τὰ παράγοντα τὰ πλούτη τῶν ἐθνῶν, ταχέως
θὰ εὗρισκε τὴν ἀμοιβὴν τῶν κόπων της.

Ἀλλ' εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ λέξις ἀποικία εἶναι ταυτό-
σημος τῆς λέξεως καταστροφῆς. Ἐσχηματίσθη ὅθεν ἀ-
ριθμὸς τις οἰκονομολόγων οἵτινες εὗρον ὅτι ἐκάστη γῆ ὁ-
φεῖλει νὰ ἐξαρκῇ εἰς τοὺς κατοίκους της καὶ ἂν ἐμείλει τις
περὶ θάπανης ἥτις θὰ ἐγίνετο μακρὰν τῆς Γαλλίας θὰ ἀ-
νίσταντο κατὰ τῆς ἐξουσίας.

Ὁ Κ. Σαμφὼν ἐτελείωσε τὴν τελευταίαν ταύτην ῥάσιν
μετὰ λυπηροῦ ὕψους καὶ προσέθεσε σείων θλιβερώς τὴν
κεφαλήν:

— Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁμοίως δὲν ἔχει οὕτω.

Ὁ Κ. Βελμότ μὴ γνωρίζων ἀνακριβόλως τί νὰ ἀπαν-
τήσῃ εἰς τὸν ἔπαινον τῆς πατρίδος του ἀνέκραξε ζωηρῶς.

— Ὡ! οὐχὶ βεβαίως καὶ ἂν τὰς κατείχαμεν δὲν θὰ
παρημελοῦμεν ὁμοίαν πηγὴν ἀπολαβῆς.

Ὁ Κλεμανσώ εἰς τοὺς λόγους τούτους ἐνθυμήθη τί εἶ-
χεν ὑποσχεθῇ εἰς τὸν Κ. Ὅθεν καὶ παρετήρησε τὸν Κ.
Βελμότ συναθροίζοντα ποσότητά ἀρκετὴν θαίου ἵνα ἔγῃ,
ὡς ἔλεγεν, ἀνάμνησιν τινα τῆς ἐκεῖσε ἐκιδρομῆς του. Ἐὰν
ὁ Κλεμανσώ δὲν ἦτο προειδοποιημένος περὶ τοῦ σκοποῦ
τοῦ Βελμότ θὰ ἐπίστευεν εἰς τὰ λόγια τούτου. Καθότι
πάντες γινώσκουσι ὅτι μία τῶν μεγάλων μανιῶν τῶν Ἀγ-
γλων εἶναι τὸ νὰ φέρωσιν σπμεία ὑλικά τῶν ταξιδιῶν
των. Ἡ μανίς αὕτη, ἡ πολλακίς γελοῖα, καθίσταται ἐ-
νίοτε ἄλογος ἀπαίτησις βαίνουσα μέχρι τοῦ βανδαλισμοῦ.
Εἰς Ἀγγλος συνάζει ἐν λιθάριον πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ὅτι

διέβη ένα ποταμόν, καὶ ὑποκλέπτει πάντοτε τεμάχιον οἰκαδομημάτων ὡς σημεῖον βέβαιον τῆς ἐκείθεν διαβάσεώς του.

Ἐπεσκέφθη πρό των ἐτῶν ὑπόγεια τινὰ ἐνθα ὑπῆρχον τὰ ἐρείπια ἀρχαίου τιος δικαστηρίου. Τὴν τελευταίαν φοράν καθ' ἣν τὰ εἶδον δὲν ἔμεναν εἰμὴ τὰ τεῖχη μόνον, ὁ δὲ φύλαξ μοι εἶπεν ὅτι τὰ ἐπίλοιπα ἐκλάπησαν κατὰ τεμάχια παρὰ τῶν Ἀγγλῶν περιηγητῶν. Ἄν ἠδύνατο ἤθελον θραύσει ἕνα τῶν δακτύλων τοῦ ἐν Παρίσις ἀγάλματος τοῦ Ἀπόλλωνος, ἵνα λαβόντες αὐτὸ τὸ κρεμάσωσιν εἰς μίαν τῶν ἐν Λονδίῳ αἰθουσῶν των. Ἐνεκα τούτου δὲν προῤῥένησε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸν Κ. Σαμφὼν ἢ συνάθροισις τοῦ θεοῦ παρὰ τοῦ Ἐδουάρδου. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Κλεμανσῶ ὁ Βελμὸτ συνήθροισε περισσότεραν ἀφ' ὅσων ἐχρειάζετο ποσότητα, ὥστε ἄλλην τινὰ μεταχειρῖσιν θὰ προῤῥιθετο ὁ Ἐδουάρδος ἢ τὴν ἐν τῇ πατρίδι του μεταφορὰν ἀπλοῦ δείγματος.

Ὅτε Κλεμανσῶ καὶ ὁ Ἐδουάρδος ἐπέστησαν τὴν προτοχὴν των ἐπὶ τοῦ εἵδους τοῦ εἰδώλου ἐπὶ τῶν φυσικῶν διαθέσεων του, καὶ ἐπὶ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου τοῦ διαγράψαι εὐδατὸν τινὰ ὁδὸν ἀπὸ τοῦ ὄρους εἰς τὴν θάλασσαν.

Οὕτω, ἐνῶ οὗτοι ἐθεῶντο προσεκτικῶς προέβησαν εἰς τὴν κορυφὴν τὴν καλουμένην *Μεγάλην Σχισμάδα* ἣτις διαιρεῖ εἰς δύο τὸ ὄρος.

Ἡ σχισμὰς αὕτη κατέχεται ἐγκαρσίως ὑπὸ σωροῦ βράχων οἵτινες τὴν διατέμνουσιν ὡσεὶ γέφυρα ἀνηρτημένη ὑπὲρ ῥάνω τοῦ χάσματος. Οἱ βράχοι οὗτοι κυλισθέντες βεβαίως ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους συναπνιγθήσαν καθ' ἣν στιγμήν ἐκυλίνοντο σωρηδὸν εἰς τὸ βάραθρον, καὶ ἐσταμάτησαν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ.

Ὁ Κλεμανσῶ ἐκύλισεν λίθους τινάς πρὸς τὴν καταβάθραν ἣτις δὲν ἐκάπνιζον, καὶ τοὺς ἤκουσαν κυλισμένους μετὰ πατάγου ἐπὶ τινὰ λεπτά εἰς τὰ βάθη.

Ὁ λευκὸς καπνὸς ὁ ἐξερχόμενος ἀπὸ τοὺς πολυπληθεῖς ὀχετοὺς ἐκάλυπτε τὴν ὁδὸν ἣν εἶχον διατρέξει, καὶ μετὰ περιέργου συμπτώσεως ὁ Ἐδουάρδος καὶ ὁ Κλεμανσῶ ἐσκέρθησαν ὅτι ἐκεῖ ἠδύνατο νὰ προχθῇ τὸ φοικωδέστερον ἐγκλημα χωρὶς τὸ παραμικρὸν νὰ φανῇ ἔχνος. Ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς πραγματικῶς ὀπλισμένοι, ἀλλὰ μετ' αὐτῶν ἦτον ὁλόκληρος δωδεκάς μαύρων ὄλων ῥωμαλαίων ἐναντίων τῶν ὁποίων τὰ πυροβόλα των οὐδὲν ἴσχυον, καθότι πρὶν ἢ σκεφθῶν καλῶς, ἐκεῖνοι ἠδύνατο ὑπερσπινόμενοι ὑπὸ τοῦ καπνὸς νὰ ἐπιπέσουν κατ' αὐτῶν καὶ τοὺς κρημνίσουν εἰς μίαν τῶν πολυπληθῶν χαραδρῶν.

Ἡ ἰδέα αὕτη ἢ ἐπελθοῦσα εἰς τοὺς δύο Εὐρωπαίους ἐζωγράφηται τόσον εἰς ἐπὶ τοῦ προσώπου των καὶ εἰς τὸ περίεργον βλέμμα ὅπερ ἔρριψαν γύρω, ὥστε ὁ Κ. Σαμφὼν τοὺς ἠννόησε καὶ ἐμειδίασε, θέλων δὲ τρόπον τινὰ νὰ τοὺς δοκιμάσῃ τοῖς εἶπεν:

— Ἡ ἀνωφέρεις αὕτη φίλοι μου μὲ ἀπέκαμεν ὥς καθήσωμεν ἐνταῦθα ὀλίγον.

Εἶτα ἔνεκα μικροψυχίας εἶτε ἔνεκα τῆς χαμερποῦς ἐκείνης δειλίας ἣν ὁ Θεὸς ἐγγέει εἰς τὰς μοχθηρὰς καρδίας, καὶ ἣτις ἀποδίδει εἰς ἄλλους τὰς ἐγκληματικὰς ἐκείνας διαθέσεις ἅπερ αὐτὴ ἡ ἰδέα διατρέφει, ὁ Βελμὸτ ἐξεπλάγη εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, καὶ δι' ἀκουσίου κινήματος ὠπισθοδρόμησεν, ἐνῶ ὁ Κλεμανσῶ τῷ εἶπε μετὰ σκωπτικοῦ ὕφους:

— Εἴμεθα δύο, κύριε, μετὰ σοῦ μὴν φοβῆσαι τόσον.

Ἡ προσβολὴ αὕτη ἦτον τόσον εὐθεῖα καὶ τόσον ζωηρὰ ὥστε ὁ Κ. Σαμφὼν ἠννόησεν αὐτήν, νομίζων δὲ, ὅτι τοῦτο ἐπραττεν ὁ Ἐρνέστος πρὸς ἀνταπόδοσιν τῆς τοῦ Ἀγγλοῦ πρωϊνῆς ἀστεϊότητος, ἐπρόσθεσε.

— Τωόντι, εἴμεθα δύο, κύριε Κλεμανσῶ, ἀλλ' εὐρέθην μόνος ἐνταῦθα ἄλλοτε, καθ' ἣν ἐποχὴν μάλιστα οἱ λευκοὶ δὲν ἦσαν ὡς σήμερον σεβαστοὶ πρὸς τοὺς μαύρους.

— Καὶ τὸν σεβασμὸν τοῦτον νομίζετε ἴσως μεγάλης ὠφελείας πρόξενον; ἠρώτησεν ὁ Ἐρνέστος, ἐνῶ ὁ Βελμὸτ καταστείλας τὴν ταραχὴν του, ἐφαίνετο ἀναμετρῶν τὴν καταλληλοτέραν στιγμὴν πρὸς τιμωρίαν τοῦ Ἐρνέστου.

— Τοσοῦτον, ἀπήντησεν ὁ Κ. Σαμφὼν, ὥστε ἤθελον προτιμήσει νὰ πλανῶμαι εἰς τὰ ἀγριώτερα δάση καὶ εἰς τὰ μᾶλλον ἀνυπέβλητα καταφύγια τῶν μαύρων ἢ εἰς τὰς πλατείας τῶν Παρισιῶν σας ἀγρίας.

Ἦσθάνθη καὶ ἐγὼ τὴν ἰσχύν αὐτὴν καὶ ὡς σὰς εἶπον καθ' ἣν ἐποχὴν ἐχειροκρότουν τὴν ὑπὸ τῶν μαύρων κατατροπὴν τῶν λευκῶν. Ἦμην πολὺ νέος τότε. Ἐπανερχόμεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ ἤμην, ὡς ὑμεῖς τώρα, ὀλίγον συνειδημένος μὲ τὴν ἀγρίαν αὐτὴν φύσιν, ἣτις ἐμελλε νὰ ῥίψῃ ἐπὶ τοῦ συμβεβηκότος μου τούτου μέλαν χροῖμα ἱκανὸν νὰ φοβήτῃ τὸν γενναϊότερον τῶν ἀνθρώπων.

Ἦτο πρόδηλον ὅτι ὁ Κ. Σαμφὼν εἶχε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διηγηθῇ τὸ συμβᾶν αὐτό.

Ἀρχὴς ἐπεθύμει τοῦτο διότι ἦτον ὁ ἦρως τοῦ συμβάντος, ἢ διότι δι' αὐτοῦ τοῦ διηγήματος ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἕν μάθημα εἰς τοὺς δύο νέους; Τοῦτο ὁ Κλεμανσῶ δὲν ἴσχυσε νὰ ἐννοήσῃ, ἀλλὰ τῷ ἤρκει ὅτι τοῦτο ἤρεσκεν εἰς τὸν Κ. Σαμφὼν ἵνα καὶ οὗτος φανῇ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἀκροασθῇ, καθ' ὅσον μᾶλλον ὁ Βελμὸτ ἐπέμενε ὅτι χάνουν τὸν πολὺτιμὸν των χρόνον, καὶ ὅτι αἱ Κυρίαι θὰ ἐβαρύνθησαν νὰ τοὺς ἀνακρίνουν.

— Τότε, ἐπρόσθεσεν ὁ Κ. Σαμφὼν, θέλω σὰς εὐχαριστήσω ἀμειψόμενος, εἰς ὑμᾶς Κ. Κλεμανσῶ λέγω τί μοι συνέβη, εἰς ὑμᾶς δὲ φίλτατε Ἐδουάρδε, τὸ διηγοῦμαι ὡσαύτως ὅτε θὰ κατερχόμεθα.

Οἱ περιηγηταὶ ἤρχισαν τὴν ὁδόν, ἰδὼν δὲ τί τοῖς ἐδιηγῆται ὁ Κ. Σαμφὼν.

Η'.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ.

Εἶχε παρέλθει ὀλίγος καιρὸς μετὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ῥισεπάνς, ἐγὼ δὲ εἶχον ἐπανακάμψει ἐν Γουαδελούπη ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τεθῶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐργοστασίων μου· ἀλλὰ ἐπιθυμῶν νὰ πληροφορηθῶ πρῶτον περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀποικίας, ἀπεσύρθη παρὰ τινι ἐκ τῶν πλουσιωτέρων κτηματιῶν μας, κατοικοῦντι ἐν Καπεσέρη μικρῷ προαστείῳ κειμένῳ παρὰ τὰς ὄχθας τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν ἄκρην τῆς ἐκτεταμένης καὶ εὐφόρου πεδιάδος ἥτις ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς κατωφερείας τοῦ ὄρους εἰς ὅπερ εὐρισκόμεθα ἤδη.

Ἐν τῷ προαστείῳ τούτῳ ὑπῆρχε μικρά τις φρουρὰ διοικουμένη ὑφ' ἐνὸς Μασσαλιώτου ὅστις εἶχε φέρει μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν σύζυγον του, ἥτις ἀληθῶς ἦν ὡραιότατη καὶ λίαν φιλάρεστος. Ὑπῆρξα εἰς ἐκ τῶν πρώτων τρωθέντων ὑπὸ τῆς καλλονῆς τῆς καὶ τῶν προκλητικῶν τρόπων τῆς, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην ποτὲ νὰ πιστεύσω καὶ τὰ περὶ αὐτῆς ἀδόξενα.

Εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν πλείστοι ἀνυπότακτοι μαῦροι περιφέροντο ἀκόμη εἰς τὰ δάση, βεβακχευμένοι εἰσέτι ὑπὸ τῶν αἱματηρῶν κατορθωμάτων των, ἡ Μαριάννα ἠρέσκειτο νὰ δίδῃ συνεντεύξεις εἰς τὰ πλέον μεμακρυσμένα μέρη, καὶ εἰς τὰ δάση αὐτὰ ἀκόμη ἄπερ περιφράσσουσιν ὅλοτελως τὸ μέρος τοῦτο.

Ἦτο δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ τις μέχρι τίνος ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἡ ἀδυναμία τῆς γυναικὸς ταύτης πρὸς ἐκείνους οἵτινες ἤθελον δεχθῇ τὴν συνέντευξιν ταύτην· τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐκείσε ἐλευσεώς μου οὐδεὶς εἶχεν ἀποφασίσαι νὰ διατρέξῃ τοσοῦτον κίνδυνον ὅπως τύχῃ τῆς συνεντεύξεως ταύτης, ἐξαίρεσι δύο γάλλων ἀξιώματικῶν οἵτινες ἐδόλοφονήθησαν μετ' ὀλίγας ἡμέρας.

Ἦμην δεκαοκταετής, κύριοι, καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην πᾶς κίνδυνος καθίσταται θάληητρον διὰ τὸν ἐρῶντα. Ὁ Μασσαλιώτης ἦτο εἰς θρασύδειλος ὅστις ἐκαυχᾶτο ὅτι ἤθελε διαπεράσει διὰ τοῦ ξίφους τοῦ τὸν πρῶτον ὅστις ἤθελεν ρίψαι βλέμμα ἐπὶ τῆς συζύγου του, προσέτι ἡ τῶν νυκτερινῶν συνεντεύξεων ιδέα μὲ κατεγοήτευεν καὶ μοὶ προσεμεῖδία. Ἐτέθην ὅθεν κατόπιν τῆς Μαριάννης καὶ μετὰ τινος ἡμέρας, χωρὶς ν' ἀναγκασθῶ νὰ στενάξω ἐπὶ πολὺ, εἶδον ἑμαυτὸν εἰς θέσιν τοῦ νὰ κάμω τὴν ἐπίσημον πρὸς αὐτὴν διακοίνωσιν μου. Δὲν ἐπερίμεινα πολὺ τὴν ἀπάντησιν· ἡ Μαριάννα μοὶ εἶπε γελῶσα:

— « Δὲν κάμνω ἐγὼ τοιαῦτα πράγματα ἐντὸς οἰκίας ἥς οἱ τοῖχοι ἔχουσιν ὦττα, οὔτε εἰς μέρη ἐνθα δύνανται νὰ ἔλθωσιν οἱ περίεργοι καὶ οἱ συκοφάνται. Αὐρίον, πρὸς τὸ ἐσπέρας εὐρέθητι εἰς τὸν *Φαιὸν Βράχον*· θὰ ἦμαι ἐκεῖ.

— « Θέλω ἔλθαι τῇ ἀπάντησα ».

Ἡ Μαριάννα μὲ ἠτένισε κατὰ πρόσωπον, ἐγὼ δὲ ἐννοήσας τὴν ἀμφιβολίαν τῆς, ἐπανελάθον:

— « Θὰ ἔλθω καὶ θὰ σὲ περιμείνω ὅλην τὴν νύκτα.

— « Θέλεις τολμήσει;

— « Θέλω τολμήσει. »

Ἡ Μαριάννα ἦν σχεδὸν τριακοντούτις ἐγὼ δὲ δεκαοκταετής. Μὲ ἐθεώρησεν μετ' ἐνδιαφέροντος, καὶ μοὶ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— « Πτωχὲ νεανίσκε! παραφέρεσαι· πλὴν, ὅχι!... ἐγὼ δὲν ἔρχομαι... »

— Μοὶ τὸ ὑπεσχέθης, ἔχω τὸν λόγον σου, ἀπάντησα λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς.

Ἡ Μαριάννα ἀπεμακρύνθη ταχέως λέγουσά μοι:

— Εἶσαι παράφρων... δὲν θέλω...

Δυσταρεστηθεὶς ὀλίγον ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης, ὑπέλαβον εἰρωνικῶς:

— « Εἶμαι ἄρα γε ὁ πρῶτος τολμήσας τὸ τοιοῦτον; »

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ Μαριάννα ὠχρίσσε καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖρας τῆς.

Ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἀνάμνησις τοῦ θανάτου τῶν δύο ἀξιωματικῶν μοὶ ἐπροξένησε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀλλόκοτον ἐντύπωσιν, καὶ ἡ ιδέα ὅτι ἡ δολοφονία των ὑπῆρξεν ὁ ἱλασμός τῆς μετὰ κινδύνων προσκτηθείσης εὐδαιμονίας μοὶ ἐνεποίησε τρόμον.

Ἀλλ' αὐτὸς οὗτος ὁ τρόμος μοὶ ἔδωκε πλείοτερον θάρρος, αἰσχυρόμενος δὲ εἶπον πρὸς τὴν Μαριάνναν:

— « Αὐρίον περὶ τὴν κλίσιν τῆς ἡμέρας θὰ ἦμαι εἰς τὸν *Φαιὸν Βράχον*. »

Ἡ ἀλλόκοτος αὕτη γυνὴ μὲ ἐσταμάτησε λέγουσά μοι:

— « Μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ νεανίσκε; »

— « Ἐσο βεβαία περὶ τούτου Μαριάννα. »

Ἡ ἐρωτότροπος γυνὴ ἐράνη πρὸς στιγμὴν διατελοῦσα ὑπὸ ἀμηχανίαν καὶ σφοδρὰν τῆς ψυχῆς ἀγωνίαν· ἐπὶ τέλους δὲ μοὶ εἶπεν:

— « Ἐ, λοιπὸν, καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ· καὶ ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ δὲν θέλω νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν *Φαιὸν Βράχον*. »

Ὁ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ζωγραφιζόμενος τρόμος, μὲ ἐπεισεν ἔτι μᾶλλον ὅτι ἡ συνέντευξις αὕτη περιέκλειε φρικῶδες τι μυστήριον, ὅθεν εἶπον αὐτῇ:

— « Τί φοβεῖσαι δι' ἐμέ, Μαριάννα; ἢ μήπως ἐπιστρέφων τις ἐκ τῶν μαγευτικῶν μετὰ σοῦ συνεντεύξεων καταδικάζεται εἰς θάνατον; »

Ἡ Μαριάννα προσήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ τὸ φλογερὸν βλέμμα τῆς καὶ μοὶ εἶπεν:

— « Παραφροσύνη νεανικὴ ὑπῆρξεν ὁ πρὸς ἐμέ ἔρωσ σου παραφροσύνη νεανικὴ εἶναι καὶ ἡ ἐπιθυμία σου τὸ νὰ ζητῇς νὰ γνωρίσῃς τὸ μυστήριον τοῦτο. Δύνασαι νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν *Φαιὸν Βράχον*... ἐγὼ δὲν θέλω ἔλθαι... »